

«адміністративного проступку», але це розмежування проводять зовсім по-різному.

В загальній теорії права правопорушення поділяється на злочини та проступки, а вже серед проступків виділяють адміністративні, цивільно-правові, дисциплінарні та інші. Розглядаючи наведене з урахуванням проведення сьогодні реформи кримінальної юстиції та ідею впровадження в практику Кодексу про кримінальні проступки, ми вважаємо, що не має необхідності «переносити практику кримінального права на адміністративне». Оскільки злочини та кримінальні проступки будуть відрізнятися за ознакою суспільної небезпечності на: небезпечні та менш небезпечні, а будь-які адміністративні правопорушення самі по собі є мало небезпечними. Ми вважаємо, що у розмежуванні адміністративного правопорушення та адміністративного проступку немає а ні теоретичної, а ні практичної необхідності, а вищезазначена думка В.Б Авер'янова про співвідношення адміністративного правопорушення та адміністративного проступку, як частини та цілого – є приводом для подальших наукових розробок.

Література

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення: від 07.12.1984 р., № 8074-10-ВР // Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР). – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122, 1123, з наст. змінами [Електронний ресурс]: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/stru/paran60#n60>.

2. Самбор М. А. Правопорушення та проступок: до питання співвідношення понять в умовах розвитку законодавства про адміністративні та кримінальні правопорушення / М. А. Самбор // Юридична наука . – 2013. - № 8. – с. 39-48.

3. Колпаков В. К. Адміністративна відповідальність (адміністративно-деліктне право): [навчальний посібник] / В. К. Ківалов – К.: Юрінком Інтер, 2008 – 256 с.

В.В. ЧУМАК

Харківський національний університет внутрішніх справ

СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ПАТРУЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ У ГРУЗІЇ

Сучасні прагнення України щодо інтеграції у світовий правоохоронний простір мають ґрунтуватися на аналізі та дослідженні кращих прикладів у галузі охорони громадського порядку та громадської безпеки, дослідженні діяльності державних інституцій закордонних країн, які виконують завдання із підтримання миру та правопорядку, що надає цій публікації відповідної актуальності.

Дослідженню досвіду діяльності поліції в зарубіжних країнах присвячували свої праці такі вітчизняні вчені, як О. М. Бандурка, С. М. Гусаров, І. В. Дробуш, А. І. Камінський, А. Т. Комзюк, В. К. Колпакова, Н. П. Матюхіна, М. М. Москаленко, О.С. Проневич, В.І. Позняк, В. П. Сальніков, Ю. П. Соловей, Ю. М. Старілов, О. Ю. Синявська, В. М. Шадрін та інші.

Незважаючи на численні дослідження, багато питань, пов'язаних із діяльністю патрульної поліції у Грузії, залишаються не повністю висвітленими, чим і зумовлено тему дослідження.

Під час поліцейської реформи в Грузії в липні 2004 року дорожня поліція Грузії була розформована, та замість неї була укомплектована, навчена і приступила до дії нова служба – Департамент патрульної поліції, в якому налічувалося 1600 співробітників [1].

Працівники патрульної поліції були обмундировані в нову уніформу темно-синього кольору, отримали нові службові автомашини «Volkswagen» і замість радянських пістолетів ПМ були переозброєні ізраїльськими пістолетами Jericho-941SFL. Заробітну плату співробітникам патрульної поліції було збільшено.

Станом на початок січня 2005 року загальна чисельність працівників патрульної поліції становила 2467 осіб (у тому числі кілька жінок) і 130 автомашин (120 «Volkswagen Passat» та 10 «Lada Niva»), мінімальна заробітна плата співробітника патрульної поліції становила 450 ларі (приблизно 250 доларів США). В цей же час розпочала роботу телефонна служба екстреного виклику поліції («тривожний телефон 022»), за яким почали відправляти машини патрульної поліції [2].

У 2006 році автомобілі патрульних поліцейських було оснащено комп'ютерною технікою.

До середини 2010 року, крім комп'ютерів, у патрульних машинах було встановлено відеокамери і пристрої запису розмов екіпажу, а також місця події. Патруль зазвичай складається з двох поліцейських, які постійно змінюються [3].

В обов'язки поліції входить забезпечення правопорядку і безпеки на дорогах. Підрозділи поліції створено в усіх регіонах Грузії.

Вимоги до претендентів на посаду патрульного поліцейського:

- громадянство Грузії;
- вік 21–35 років;
- знання грузинської (державної) мови;
- вища або неповна вища освіта;

- знання Конституції Грузії (Основні положення);
- водійські права.

Станом на лютий 2013 року в Тбілісі налічувалося 111 патрульних екіпажів [4]. Патрульний поліцейський зовсім не схожий на колишнього даїшника. На особливу увагу заслуговує той факт, що діє патрульна поліція у Грузії на гласному, точніше – «прозорому» базисі.

Отже, підсумовуючи вищезазначене, зауважимо, що в кожній країні свій шлях становлення та розвитку. Тому неможливо взяти і просто перенести успішно проведені реформи в інших країнах в Україну. Нам необхідно розробити власну стратегію реформування органів внутрішніх справ, що буде задовольняти національним особливостям і традиціям українців. Але нехтувати чужим досвідом теж не варто. Успіх реформ у Грузії надихнув багато країн пострадянського простору, які визнали необхідність модернізації своїх правоохоронних систем. Досвід діяльності патрульної поліції Грузії заслуговує на увагу з метою вдосконалення діяльності та подальшого розвитку системи органів внутрішніх органів України.

Література

1. Грузия: Гаишник, потянувшийся за взяткой, получает по рукам («The New York Times», США) [Електронний ресурс] // ИноСМИ. – 24.08.2004. – Режим доступу: <https://archive.today/20121203061541/www.inosmi.ru/translation/212288.html>.
2. Вигнанский М. Патруль в авторитете. Ликвидация ГАИ в Грузии повысила доверие к полиции [Електронний ресурс] / М. Вигнанский // Время новостей. – 19.07.2005. – № 128. – Режим доступу: <http://www.vremya.ru/print/130087.html>.
3. Коварский Н. Порядок по-грузински [Електронний ресурс] / Н. Коварский // Forbes. – 06.07.2010. – Режим доступу: <http://www.forbes.ru/ekonomika-column/vlast/52396-poryadok-po-gruzinski>.
4. США обещали поддержать Грузию в сфере безопасности [Електронний ресурс] // Росбалт. – 18.02.2013. – Режим доступу: <http://www.rosbalt.ru/exussr/2013/02/18/1095570.html>.

М. С. ШАРЕНКО

*Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого*

ЩОДО ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПЛАТНИКІВ ПОДАТКУ НА ДОДАНУ ВАРТІСТЬ У РЕСПУБЛІЦІ ПОЛЬЩІ

Податок на додану вартість є ключовим непрямим податком з наповнення бюджету не лише України, а і країн-членів Європейського Союзу, який стягується на кожному етапі торгівлі товарами або наданням послуг, конструкція якого передбачає відсутність каскадного накладання